

Una casa de banca més El Nou Hospital i Asil Espurnes de la guerra

Una ona d'activitat sembla passar per nostra Vila d'un quant temps ensà. Demés de les dugues banques que Granollers compta ja establertes, el Banc de Granollers i el Banc de Préstecs i Descomptes, s'ha inaugurat de pocs dies l'acreditada Banca Marsans.

El món dels negocis ha canviat en molt pocs anys. En l'antigor, les transaccions eren fetes individualment, moltes voltes de paraula, com encara avui es fan en determinat comerç; més, en els temps que vivim, el comerç en general és una empresa col·lectiva que a tots interessa i a la que tots hi col·laboren en més o menys escala. D'aquí la necessitat de les entitats bancàries. El banquer, és nexa de relació indispensable sense el qual les transaccions de l'home isolat foren cosa migrada i sense transcendència pràctica, i alhora que aquelles restarien febles i minúscules, el comerç sofriria un estancament pernicios per a la vida dels homes i pobles. D'aquí n'ha nascut el que els agrupaments d'homes, tinguin necessitat de l'ajuda dels bancs i dels instruments de crèdit. D'això s'en desprèn que, el mateix el gran mercat, que l'isolat agricultor, que viu lluny de les grans col·lectivitats, necessiten del complement del banc, per a veure augmentar els fruits de llur treball. En altres temps, la gerra o l'amagatall, eren el banc casolà; però aital pràctica corresponia a temps en que el diner no rendia més pròdigament que la terra. Avui, retenir els estalvis a casa, és com tenir un camp sense conrear-lo, com una màquina parada. L'estalvi ha de produir fruits d'or, per al bé de les generacions futures.

Sots aquests diversos punts d'ovir, saludem les nostres entitats bancàries locals, perquè creiem fermament en la seva eficàcia, en profit del benestar i progrés de nostra Vila i comarca; i, encara que sortosament la nostra població no estava orfe de bancs, amb el present article saludem l'obertura de la Banca Marsans, puix que, ajuntant-se a l'acció benefactora de les altres importants entitats ja establertes, contribuirà a la nostra poixança econòmica, base de la regeneració i creixent importància dels pobles.

Fa avui quinze dies que parlavem de les obres de l'Hospital nou, excitant a la Junta constructora per a que donés compte de l'estat en que es troba aquest assumpte, i l'expressada Junta no ha desclòs els llavis dient aquesta boca és meua. Ja suposem que les actuals fortes calors obliguen a posar-se a la fresca, per a contrarestar l'excessiva intemperància dels temps caniculars, més, creiem que la dolça fresca estiuença, cercada a tots indrets de nostra terra pels senyors que disposen de cabals per a procurar-se-la, no s'ha de convertir en frescura en nostres senyors de la Junta constructora, fins al punt de no portar a terme un projecte que, en esboç sabem que es va planejar en la reunió tinguda darrerament, qual projecte tenia per finalitat el recaptament de cabals per a procurar l'acabament de les obres del nou Hospital i així poder traslladar definitivament els malalts i asilats dels Caputxins.

Al pollastre que, qui més qui menys, es menjarà per la festa major, bé se li pot trencar una ala, en benefici dels pobres; i, si per pecat de negligència i abandonó aquesta ala no la poden pair els pobres, per la poderosa raó de no haver-se-la menjada, la digestió moral dels senyors que formen la Junta, pot veure's entrebancada per qualsevol refredament.

Hem fet, per avui, aquest símil de dignitat digestiva, tenint en compte que l'airet de festa ja sembla ens arriba a impressionar i l'Ajuntament estarà uns quants dies enfeinat en si fa o no castell de focs. Emperò, desseguida que s'acabin les festes, parlarem clar i alt i fins provarem la manca de serietat que representa el constituir-se en Junta d'una obra tant important i tant urgent, per a fer-ho d'aquesta manera; i la manca d'energia que suposa en la municipalitat en no imposar-se davant d'ella, interpretant els desitjos del poble que representa.

Alfred Canal i Comas Metge

ha traslladat son domicili i consultori al Carrer de Josep Umbert (Aurora), 7

Els nostres combatents

A nostra vila també hi han arribat les doloroses espurnes de la guerra del Marroc i qualques famílies ploren ja els seus tràgics resultats.

S'ha anat aclarint un xic l'angoixa dels primers dies, sense notícies certes, i avui ja se sab la situació d'alguns dels fills de la vila que combaten a Melilla.

L'Esteve Garreta, el noi de ca'n Carrencà, soldat del regiment de Ceriñola, és ferit de les cames i del coll i està en poder dels moros. Així ho diu en una carta enviada a la seva mare i que ha lograt fer passar per les files enemigues,

«Se vive. Paco.»

D'en Paco Camps — el nostre bon amic Camps —, les noves arribades són més aconhortadores; la seva distingida família ha rebut un telegrama concebit en aquests expressius termes tan propis d'ell: «Se vive. Paco.»

Dels altres soldats, fills del nostre poble, que serveixen en el trist escenari de la guerra, no n'hem aconseguit cap nova fins ara.

Cap a Melilla

Entre altres conveïns nostres que han sigut cridats a concentració, hi figuren els bons amics, En Lluçà Serra Carrencà i l'Ignasi Comas, soldats de quota del regiment d'Artilleria de campanya, els quals sortiren en tren divendres a la tarda cap a València per a embarcar-se allí cap a Melilla.

Incorporació a files

Al batalló que guarneix aquesta plaça s'han incorporat uns 160 individus de quota que havien complert el plaç corresponent.

I han sortit cap a Vich i altres punts diversos per a incorporar-se a files, molts coneguts nostres, entre ells el fotògraf Josep Bosch, sargent del Batalló d'Alfons XII.

Aquest número ha passat per la censura governativa.

Olis i
Sabons

Barangé

Barceiona
Girona
Granoiiers

Telèfon 37